

Cem Kalender

Ç Ü
R Ü
M E

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Cem Kalender, 1976'da Kahramanmaraş, Afşin'de doğdu. Gazi Üniversitesi Kastamonu Eğitim Fakültesi'ni bitirdikten sonra öğretmen olarak İstanbul'a atandı. Burada hem öğretmenlik yapıp hem de Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nü okumaya başladı. Bir süre sonra üniversiteyi bırakıp yazmaya yoğunlaştı.

İlk romanı *Klan*'ı 2007'de yazdı ve roman dosya halindeyken Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Ödülü'nü aldı. Bir yıl sonra ikinci kitabı *Zamanın Unutkan Koynunda* çıktı ve Ömer Türkeş'in 2010'da hazırladığı "Ölmeden Önce Okunacak 140 Kitap" listesinde yer aldı. 2013'te üçüncü kitabı *Kayıp Gergedanlar* okuyucudan ve edebiyat çevrelerinden iyi eleştiriler aldı. 2015'te Gezi Direnişi'ni merkeze aldığı *Kasımpaşalı Oedipus*'u yazdı.

2020'de ötekileştirilenlerin hayatını anlattığı *Mazarin Mavisi* Doğan Kitap'ta çıktı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Mazarin Mavisi

ÇÜRÜME

Yazan: Cem Kalender

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: 2022 © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2022 / ISBN 978-625-8380-44-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı Atmaca

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Çürüme

Cem Kalender

Ağabeyim ve ilk hocam

Hilmi Kalender'e

Birinci bölüm

İkinci namazını kıldırırdıktan sonra mihrapta bağdaş kurup tesbihatını yaparken bir yandan da kapıya yönelen cemaati izliyordu. Vakit namazlarına gelen yaşını almış bu cemaat onun için makbul ve kıymetliydi, sayıca azlardı belki, iki saf bile oluşturamıyorlardı ama inanmış, mütevekkil, halis müminlerdi; her biri eski birer ahşap kolon gibi bu ulu mabedi ayakta tutuyordu. *Eğer beli bükülmüş yaşlılar, takva sahibi gençler, süt emen çocuklar, yayılan hayvanlar olmasaydı belalar sel gibi üstünüze dökülecekti* hadisi şerifinde bahsedilen yaşlıların aheste beste camiye girişlerini ya da camiden çıkışlarını izlemekten manevi bir haz duyuyordu.

Cemaat kapıya yönelmişken ona doğru yavaş, ürkek, müteReddit adımlarla yaklaşan kısa boylu, zayıf, kavruk adamın kim olduğunu çıkarmaya çalıştı, bir göz aşinalığı vardı ama çıkaramadı. Selam verdi adam, sonra bir sır gibi adını fısıldadı, Abbas Efendi'nin damadı olduğunu da ekledi. Abbas Efendi'yi tanıyordu İsmail Hoca, vakit namazlarını elverdiğince camide kıları. Camiden ayrılmakta olan cemaate baktı ama onu göremedi. Yekinip kalktı sonra.

“Buyurun” dedi.

“Bir mesele vardı Hocam.”

“Yardımcı olabileceğim bir şeydir inşallah.”

“İnşallah. Vaktin varsa biraz konuşalım.” Yutkundu, güvensiz gözlerle Hoca’ya bakıp “Anlatacaklarım biraz uzun sürebilir” dedi.

“Elbette, vaktim var.” Sarı sırmalı beyaz çüppesini çıkarıp minberdeki askılığa yöneldi. Çüppesini astıktan sonra el örgü dantelli beyaz takkesini başından kaydırıp itinayla pantolonunun arka cebine koydu, sonra muhatabına baktı bir süre; yorgun, kederli bir yüzü vardı. Yardım diler gözlerle bakan adamın söyleyeceklerini merak ediyordu. Hani cami cemaati olsa tahmin edebilirdi. Meslekte yeni olmasına rağmen cemaatini tanımakta zorlanmamıştı, zaten insanları tanıma konusunda mahir olduğunu düşünürdü.

“Hocam bir mahzuru yoksa çıkıp bir yerlerde oturalım.”

“Olur. Ne mahzuru olacak?”

Seyfi, kendi mahallesine götürmek istedi Hoca’yı, doğup büyüdüğü mahalleye. Hoca buna şaşırınca açıklama gereği duydu. Mahrem bir mesele konuşacaklardı, bu mahallede Hoca’yı herkes tanıdığı için görenler selam verip hal hatır soracak ve konuşmaları habire bölünecekti. Bir de bu mahallede kendini hiç rahat hissetmiyordu.

Başüstü Mahallesi ile Kale Mahallesi’ni ayıran yolun karşısına geçip bir süre yürüdükten sonra bir pastaneyi işaret etti Seyfi. “Hocam burada oturalım istersen.” İçeri geçip bir masaya oturdular. Oturunca o ilk baştaki sıklılganlık, endişe uçup gitmişti Seyfi’nin üzerinden. Aslında onu geren Başüstü Mahallesi’ydi, mahalleye girdiği zaman huzursuzluk yakasına yapışıyordu. Ama şimdi iyiydi.

“Tatlı yeriz tatlı konuşuruz inşallah Hocam, buranın baklavası güzeldir.” Gönülsüz onayladı Hoca, zira baklavayı pek sevmezdi, sütlaç severdi, onu da pastanelerin iyi yapamadığını düşünürdü. İki porsiyon baklava, iki de çay istedi Seyfi. Garson siparişleri alıp ayrıldıktan sonra Hoca inceden araştıran gözlerle Seyfi’yi inceledi bir süre. Hâlâ bu kuru, kavruk adamın ne sıkıntısı olduğunu bilmiyordu. Belli ki ketum biriydi, konuşmayı pek sevmiyordu, yol boyunca çok az konuşmasını buna yormuştu.

“Anlatmaya nereden başlasam bilemiyorum Hocam, çok da vaktini almak istemiyorum.” Aslında ne konuşacağını kafasında tasarlamıştı Seyfi ama şimdi derli toplu anlatamamanın endişesini yaşıyordu. Zaten son zamanlarda zihni darmadağındı, boşta koyuyor dolmuyor, doluya koyuyor almıyordu, her şey sarpa sarmış, kördüğüm olmuştu, bir çıkar yol arıyordu, bir çözüm, bir umut ışığı... Ama bulamıyordu, yaptığı her hamle geri tepiyor, bütün iyi niyet gösterileri elinde patlıyordu. Bir umuttu işte, çaresizliği böyle derinden hissetmese Hoca'nın kapısını çalmazdı.

Kaynanası, karısını elinden almıştı. Aslında tam böyle olmamıştı, biraz daha karışıkta. Her şey bacanağının başının altından çıkıyordu. Yutkundü Seyfi, Hoca derdime derman olacaksa anlatmaya en baştan başlamalıym diye düşündü.

Suna'yla sekiz sene önce evlenmişlerdi. Evlendikten bir yıl sonra Gölcük depremi olmuş ve ağabeylerinden birini depremde kaybetmişti. Bu facia ona Sultanbeyli Belediyesi'nde iş imkânı sağlamış, belediyenin Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde işçi olarak işe girmişti. İstanbul'a taşınmak iyi gelmişti onlara, hem acılarından uzaklaşmışlardı hem de düzenli bir işi olmuştu Seyfi'nin.

Taşınmalarından hemen sonra baldızı Rabia'yla Sıddık evlenmişti. Sıddık'ı tanımıyordu pek. Dini bütün biri olduğu söyleniyordu, kimi şıh diyordu, kimi sofı, kimi hoca, kimi muskacı. Kısa zamanda ailenin gözdesi olmuştu Sıddık, sevilip sayılıyordu. Bunu pek önemsemiyordu Seyfi, öyle başkalarının mutluluğunu kıskanacak adam değildi, bilakis memnun olurdu; kendi hanımı ve çocuklarıyla mutlu, huzurlu bir hayat yaşıyordu. Herkes mutlu olsundu, Allah bacanağı ve baldızının mutluluklarını daim kılsın, bir yastıkta kocatsındı onları. Daha çok sevilen, hürmet gören damat o olsundu, zaten kendileri İstanbul'da yaşıyorlardı, aileyle bayramda seyranda, düğünlerde veya cenazelerde görüşebiliyorlardı ancak. Az görüşmeleri işine de geliyordu, zira Sıddık'la birbirlerine hiç ısınmamışlar-

dı, aralarında daha en baştan adı konulmamış bir gerilim başlamıştı. Sıddık her şeye karışıyordu; kaynanasına, kayınlarına, baldızına, hatta Seyfi'nin evine bile. Seyfi birkaç hamle yapmıştı buzları eritmek için, birbirlerini sevmeseler de kavga etmeleri, arkadan iş çevirmeleri gerekmiyordu, hısım olmuşlardı neticede. Ama o adım atmıyordu hiç, tersine devamlı fitne çıkarmaya çalışıyor, müzevirlik yapıyordu. Babayı evlada, evladı babaya düşman edecek tınyette biriydi. Tabii bunları açıktan yapmıyor, saman altından su yürütüyordu. Kayınvalidenin, kayınbiraderlerin aklına giriyor, onları kıskırtıyordu. Böylece de başkası kötü oluyordu, o iyi. Tek doğru olan kendisiydi zaten, herkesi, her şeyi kontrol etmek istiyordu.

Nereden çıkmıştı bu adam, kimin nesi, kimin fesiydi? Nasıl böyle hemen kendini aileye kabul ettirebilmişti? Bunu içine sindiremeye de ses etmiyor, umursamıyor gibi yapıyordu Seyfi. "Bize uzak Allah'a yakın olsun" diyordu ama keçinin sevmediği ot da burnunun dibinde bitiyordu, uzak diye sevinirken o da İstanbul'a taşınmıştı. Allahtan birbirlerine uzaklardı, biri Avrupa yakasının bir ucunda, diğeri Anadolu yakasının öbür ucunda oturuyordu. Bu yüzden İstanbul'da görüşmüyorlardı ama kayınpederinin evinde bayramlarda, tatillerde denk gelirse mecburen görüşüyorlardı. Kapıcılık yapıyordu Sıddık Başakşehir'de ama bundan utandığı için bir sitede bekçi olduğunu söylüyordu. Ne olursa olsun ekmeğini kazanıyordu, bir kişi ekmeğini helal yoldan kazanıyorsa yaptığı işin önemi yoktu. Ama öyle olmamıştı, Sıddık farklı yollara girdiği için çalıştığı apartmandan kovulmuştu. Bulduğu ikinci kapıcılık işinden de çok geçmeden kovulunca bu kez Anadolu yakasında şansını denemiş, Ataşehir'de yine kapıcılık işi bulmuştu. Burada çalışmaya başladıktan sonra bir bacanağı olduğunu hatırlamış, Seyfi'yi ziyaret etmeye başlamıştı. Seyfi'den yüz bulamayınca bu ziyaretler eşlerle çocukları arasında devam etmişti.

Derin bir nefes aldı Seyfi, Hoca'ya baktı sonra.

“Böylece bizim hanımın sıkıntıları başlamış oldu.” Demek bir aile meselesi diye düşündü Hoca, atla deve değilmiş, üstesinden gelinebilir bir şeymiş. Garson, tatlılarla çayı servis edip “Başka isteğiniz var mı?” diye sorunca, “Su da alalım biz” deyip geriye yaslandı Hoca, kollarını göğsünde birleştirdi sonra. Seyfi tatlısından bir lokma aldı, tekrar anlatmaya başlamadan önce muhatabını süzdü kısa bir an. Dışarıdan bakıldığı zaman hoca demek zordu; ince uzun yüzlü, buğday tenli, sinekkaydı tıraşlı, bıyksız, kısa saçlı, temiz giyimli yeniyetme bir gençti. Bu da daha rahat konuşmasını sağlıyordu Seyfi’nin.

“Bizim hanım efsunlandı Hocam, bir anda cin çarpmışa döndü, aklının yarısı gitti. Halbuki kaç defa gitti ki oraya? Topu topu üç beş defa. Ne yaptı, nasıl bir kötülük etti bilmiyorum ama önce hanımın aklı gitti, sonra da kendi.” Anlamadan baktı Hoca, çayından bir yudum aldı, baklavasından küçük bir parça kopartıp ağzına götürdü, sonra sordu:

“Yani senin bacanak, okuyup üfleyerek karınla ayrılmana neden oldu, öyle mi?”

“Evet, öyle oldu Hocam.”

“Bu işler böyle kolay olmaz Seyfi Bey, bir yanlışlık var burada.”

“Onu tanısan Hocam... Sadece benim hanımı değil bütün aileyi okuyup üfleyip efsunluyor.” Hafif öne eğildi Hoca, kollarını masaya yaslayıp muhatabına yaklaştı.

“Okudum, üfledim, efsunladım... Olmaz böyle şey. Dinimizde yeri yok bunun.”

“İnanmıyor musun Hocam? Ben de ilk başta inanmamıştım, sonra her şeyi gördüm ama geç kaldım.”

“Bu Sıddık tam olarak nasıl biri? İلمي, imanı, itikadı?..”

Yüz hatları gerildi Seyfi’nin, nefreti gözlerine yığıldı. Akşam namazına kadar konuşsa yine anlatamazdı onu.

“İmanını, itikadını ben bilemem, Allah bilir onu, ama nasıl desem... Galiba gizli güçleri var onun, kayınvalidem keramet sa-

hibi olduğunu söyler hep.” Sağına soluna baktı Seyfi, gövdesini Hoca’ya yaklaştırıp kafasını uzattı, “Cinleri var bunun hocam” dedi kısık sesle, “çok büyük ihtimal cinleri var.”

“Nerden biliyorsun, kendisi mi söylüyor?”

“Bizim hanımdan biliyorum işte, illet etti kadını, cinleriyle hanımın aklını başından aldı.” Hoca’nın ikna olmadığını görünce ayrıntılara girmeye karar verdi.

Bacanağının evine gidip gelmeye başladıktan sonra karısının davranışları tuhaflaşmıştı. Akla mantığa uymayan şeyler söylüyordu; sesler duyduğunu, birilerinin kulağına bir şeyler fısıldadığını, gözüne görünenler olduğunu. Seyfi ise karısındaki bu değişikliklere ilk başta anlayışla yaklaşmış, neler yapılabileceğiyle ilgili kafa yormuştu. Aklına hocaya gitmek gelmişti. Sultanbeyli’de bir hoca bulup muska yazdırmıştı, kâr etmeyince de başka bir hocaya gitmişlerdi, ama o da kâr etmemişti.

Şaşırmadı Hoca, böyle durumlarda çözüm için genelde bu tür yöntemlere başvuruluyor ama işe yaramıyordu.

“Sonra” dedi, “sonra ne oldu?” Hoca’nın sorusu Seyfi’nin anlatma isteğini pekiştirmişti.

“Hocam nasıl desem şimdi, biri ona dokunduğu zaman cin çarpmış gibi oluyordu, hele ki ben dokunduğum zaman titriyor, irkiliyor, hatta bazen düşüp bayılıyordu. Benimle yatmak istemiyordu, ama korktuğu için de ses etmiyordu. Ben uyuyunca da çekip gidiyormuş yataktan.” Bunu öğrendiğinde öfkelenmişti Seyfi, onca yıllık karısına ilk defa sert çıkmış, bağırılmış çağırılmıştı. Sonra karısının ağlayıp hıçkırıklara boğulduğunu görünce pişman olup şefkat göstermiş, karısı da bu şefkat ve samimiyete güvenip başından geçenleri bir bir anlatmaya başlamıştı.

Hep evhamlanıyormuş, gözüne görünenler onu öldürmek için gırtlığına parmaklarını geçiriyormuş. Zor bela kurtarıyormuş kendini. Sonra kocasını gözüne kötü gösteriyorlarmış. Bazen özlüyormuş kocasını, özleminden çok arzuymuş bu, sabırsızlıkla

eve gelmesini bekliyormuş ama eve geldiğinde şeytan görmüş gibi irkiliyormuş, saklanacak delik arıyormuş.

“Düşünebiliyor musun Hocam, hanım beni şeytan gibi görüyormuş.”

“Doktora götürmeyi düşünmedin mi hiç?”

“Düşündüm ama babası gibi akıl hastası çıkacağından korktum. Onun için hep ağırdan aldım. Düzeleceğini umut ettim. Hastaneye götürmeye karar verdiğimde de hanım babasının evine gitmişti, iş işten geçmişti anlayacağın.”

“Abbas Amca akıl hastası mı?”

“Evet. Yıllar önce şizofren teşhisi konuldu, bir süre Erenköy’de akıl hastanesinde yattı. Şimdi iyi, ilaçlarla idare ediyor.” Buna çok şaşırılmıştı Hoca, oysa gayet normal görünüyordu Abbas Efendi; makul, mazbut, zararsız, kendi halinde biriydi.

“Allah sıhhat versin Abbas Amca’ya. Peki yengenin gidişi nasıl oldu?”

Sağına soluna baktı Seyfi, Hoca’ya döndü sonra, ikirciklendi. “Hocam bunlar öyle kolay anlatacak şeyler değil ama...”

Anlatacağın kadar anlattın zaten diye düşündü Hoca. Daha ne olabilirdi?

“Benim açımdan mahzuru yok. Anlatabildiğin kadar anlat, dinlerim.”

Edep dışı şeyler konuşuyordu Suna. Kocasından göremediği tatmini cinlerde gördüğünü söylüyordu, onlarla sabaha kadar oynadığını, ilişkiye girdiğini, bazen de tecavüze uğradığını, en fenası da bunu çoğu zaman kendi istediğini. Kasıklarının arasından bacaklarına doğru sızan kanı izleyip bundan zevk aldığını da söyleyince Seyfi bir anda karısına vurmaya başlamıştı. Tekme tokat dövmüş, saçından tutup yerlerde sürüklemişti, sonra da onu alıp tekrar bir hocaya götürmüştü. Hocanın yazdığı iki muskayı yastıklarının altına koyunca bir süre işler yoluna girer gibi olmuştu ama sonrasında eski tas eski hamam devam etmişti.

“Ne yalan söyleyeyim, artık devamlı dövüyordum Hocam. Hani babasının kanında da var ya delilik, işte döversem belki akıllanır diye düşünmüştüm.” Baklavasından son parçayı çatalına takıp Hoca'nın tabağına baktı. Porsiyonun yarısı duruyordu ama çayı bitirmişti Hoca. Elini kaldırıp,

“İki çay daha alalım biz” diye seslendi.

“Seyfi Bey şimdi yanlış anlamazsan bir şey soracağım. Bir insanın dayakla akıllanacağını nasıl düşündün?”

Boynunu kırdı Seyfi, “Cahillik işte Hocam, bir de çaresizlik. Bilemedim.”

“Dövmeye başladın, sonra n'oldu peki?”

Bir gün fazla dövünce bütün vücudu morarmış ve yerinden kalkamaz olmuştu, o zaman kantarın topuzunu kaçırdığını anlamış ve tekrar iyi davranmaya karar vermişti karısına. Ama akşam eve geldiğinde karısını ve çocuklarını evde bulamamıştı. Tahmin ettiği gibi babasının evine gitmişlerdi. Bir süre beklemenin herkeşe iyi geleceğini düşündüğü için peşine düşmemişti.

“On gün kadar böyle geçti Hocam, sonra telefon edeyim dedim, artık herkesin aklının başına geldiğini düşünmüştüm. Telefonuma çıkmadı hanım, kayınvalideyi aradım, bir sürü laf kalabalığı yaptı, ne dediği de anlaşılmıyor pek, bir şeyler geveleyip durdu.” Hoca'nın pürdikkat dinlemesinden cesaret alıp anlatmaya devam etti.

“Bir süre daha beklemeye karar verdim. Bu süre zarfında karım hatasını anlayıp arar diye düşündüm. Ama aramadı. O aramadıkça ben üzüldüm, öfkelendim.”

Bir hafta kadar böyle geçmişti, sonra Seyfi tekrar aramış, yine telefona çıkmamıştı karısı. Kayınpederini aramıştı bu defa, işte o zaman acı gerçekle yüzleşmişti: Suna ayrılmak istiyordu, bütün aile de onu destekliyordu, sadece kayınpederi barışmalarından yanaydı. O zaman gidip yüz yüze konuşmaya karar vermişti, karısından, çocuklarından vazgeçecek değildi. Ama

ne yaptıysa olmamıştı, iyilikle yaklaşmış olmamıştı, korkutmaya çalışmış olmamıştı, araya hatırı sayılır insanlar sokmuş, yine olmamıştı.

“Hafta sonları tatil olunca trene atlayıp geliyorum, çocuklarla bile görüştürmüyorlar. İşte benim durumum bu, çaresizim, elim kolum bağlı, ne yapacağımı bilemiyorum.”

Fenaymış diye düşündü Hoca, mevzu beklediğinden çok daha çetrefilliydi. Çocuklarını dahi göstermediklerine göre ipleri tamamen koparmış olmalıydı karşı taraf. Ama sanki adamın anlattıklarında eksik parçalar vardı, yoksa neden bir anda bu kadar düşman kesilsinlerdi? Dayak yüzünden olabilir miydi? Seyfi, karısını mütemadiyen dövmesini bir sorun olarak görmüyor olabiliirdi ama karşı tarafın bunu boşanma sebebi olarak görmesi gayet normaldi. Hoca bunu sorduğunda,

“Hayır” dedi Seyfi, “dayak hiç gündeme gelmedi.”

“Çocuklarını göremiyor olman çok kötü. Onlar da babalarını özlüyorlardır şimdi.”

“Özlemezler mi? Hele de kızım bana hiç dayanamaz.”

Bardağından bir yudum alıp geriye yaslandı Hoca, kollarını göğsünde bağlayarak kahverengi genç gözleriyle çaresizlikten bitap düşmüş, yüreği dağlı adama baktı. Kuru, kavruk, bezgin, karamsar, hüzünlü yüzü, sesine sirayet eden o koyu çaresizliği ve üzerine bir libas gibi giydiği amele yoksulluğuyla çok tanıdıktı Seyfi. Kısık sesle konuşmasını, saygılı, mesafeli tavrını takdir etmişti. Derdine derman arayan, bizar olmuş birinin sorgulaması, kurcalaması, medet umması değil de içini döküp rahatlamak isteyen birinin teslimiyeti vardı sanki tavrında. Yine de çözmek için uğraşacaktı, elinden ne gelirdi, bunu henüz bilmiyordu ama elinden geleni esirgemeyecekti.

“Uygun olan, yengeyi doktora götürmek. Fiziksel ya da ruhsal bir hastalığı varsa ortaya çıkar böylece.”

“Eğer eve götürebilirimsem bunu yapacağım. Ama işte...”

“Bu sorunlar baş gösterdiğinde doktora götürseydin bunların hiçbirini yaşamazdın, ama olan olmuş artık.”

“Karımı ve çocuklarımı bir alabilsem her şeyi düzeltirim.”

Ne yapılabilir diye düşündü Hoca. Muhtar Cuma gibi, kuyumcu Yakup gibi mahallenin ileri gelenlerini elçi gönderebilir miydi? Aileyi ikna edeceğine inansa tek başına da giderdi.

“Sıddık’la konuşmamın faydası olur mu?”

Acı bir tebessüm seçirdi Seyfi’nin yüzünde.

“Sanmıyorum, çibanın başı o zaten.”

“O zaman kayınpederinle ve kaynananla konuşayım. Nasıl olur?”

“Evet, bunun bir faydası olabilir Hocam.”

Hoca bir yandan da Seyfi’nin anlattıklarının ne kadarının doğru olduğunu merak ediyordu. İşlerin bu kerteğe gelmesinde kendisinin kabahati bu kadar az mıydı? Bir damadın bütün aileyi efsunlamış olması afaki görünüyordu, işin içinde başka şeyler olabilir. Bu anlatılanlar damatların arasındaki kör bir rekabetin tek taraflı yargısı olamaz mıydı? Sonra saçma sapan bir aile içi kavganın ortasında bulmayayım kendimi diye düşündü.

“Bacanağın burada mı, İstanbul’da mı?”

“Duyduğum kadarıyla buralarda sürtüyormuş.”

Saatine baktı Hoca, epey bir zaman geçmişti, artık kalkma vaktiydi. Pastanenin tenhalığı, salaşlığı hoşuna gitti. Öyle çok uğramasa da pastaneleri severdi, masum kaçamakların mekânı olarak görürdü. Lisede, üniversitede sevgilisi olmamıştı, olsa pastaneye götürmeyi hayal etmişti hep, ama burası hayal ettiği o yerlerden değildi. Hayal ettiği pastane kırmızıya çalan ışıklandırmasıyla romantik, sevimli bir mekândı; kuru pastalar, sütlü tatlılar, baklavalar, poğaçalar, kurabiyeler, kırmızıya çalan ışıklarla beraber iştah kabartmalıydı.

Henüz üç ay önce tayin olmuştu İsmail Hoca, imamlığa geçici bir görev olarak bakıyordu, asıl amacı öğretmen olmaktı, ama memurluk sınavında öğretmenlik için yeterli puan alamamıştı, ya bir sonraki sınavı bekleyecekti ya da aldığı bu düşük puanla imam olacaktı, ikincisini tercih etmişti. İmam hatip lisesine başladığı andan itibaren kendini öğretmenliğe hazırlamıştı, bunun için okumuştu ilahiyat fakültesini. Öyle ki imam olarak tayin edildiğinde ailesine, “Diyaret işleri başkanı olacağımı bilsem bu kurumda kalmam, mutlaka öğretmen olacağım” demişti yarı şaka. İmamlıkla bir sorunu yoktu, ulvi bir meslekti imamlık, peygambere vekâlet etmektir bir nevi, onun için öğretmen olana kadar vazifesini en iyi şekilde ifa edecekti. Sadece cami cemaatıyla değil, bütün mahalleyle ilgilenip onların dertlerini, sıkıntılarını dinleyecekti. Sonra da onlara anlatacağı dilinin döndüğünce. Burada biraz zaaf gösteriyor, çekingen kalıyordu. Normalde iyi konuşurdu, ikna kabiliyeti yüksekti ama insanlarla iyi bir rabıta kuramadığı için bu istidadını verimli kullanamıyordu.

Mahallenin yerleşik bir işleyişi vardı, genel olarak kötü sayılmazdı, müspet birçok şey yapılıyordu ama bazı menfi taraflarını da azaltmak gerekiyordu. Bu meseleye kafa yoruyordu, misal yoksul öğrencilerin eğitimi için daha fazla neler yapılabilir, bunu mülâhaza ediyordu. Mahalle için büyük bir Kuran

“Uyan anne uyan, bir filmin içinde değiliz, bir roman konusu değiliz, uzak zamanlara ait kötü bir hikâye, masal, efsane, her neyse onlar da değiliz... Biz bunları yaşadık, çırlıçılak hakikat bu. Bunları dinlemeye dayanabilir misin? Sen dinlemeden de dinleyenler çıkacaktır, anlattıklarım inanacaklar olacaktır, bu kadar sert, bu kadar yakıcı, cehennem kadar azap verici bu gerçeklikle yüzleşmek isteyenler olacaktır mutlaka. Bir insanın ne kadar ileri gidebileceğini, kötülüğün bir sınırı olmadığını anlayanlar olacaktır.”

Başüstü Mahallesi'nin içine kapalı, ağırbaşlı, yüzünü Tann'ya dönmüş Ongun Apartmanı'na içgüveyi olarak gelen Sıddık her şeyi geri dönülmez bir biçimde değiştirecektir. Bütün aile, hatta bütün mahalle bu karanlık, gizemli adamın günaha çağrısının peşinden gidecektir. İnsanlar büyülenmişçesine Sıddık'a itaat edip onun kurduğu dünyada hazzın, günahın, suçun, tövbenin, inkârın iç içe geçtiği bir hayat sürdürürken, mahallenin genç imamı İsmail de her yeri saran çürümüşlüğün ve yıkımın kaynağını bulmaya çalışacaktır. Bu sofuca günahkârlığa bir son veren de kutsal kitapların kurban hikâyesini tersine çeviren oğul İshak olacaktır.

**Cem Kalender, Palu ailesinden yola çıkarak yazdığı
bu romanda toplumun ve bireyin çürümüşlüğünü
gözler önüne seriyor.**

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8380-44-6

